

Sygn. akt II UK 150/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa [...] przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych z udziałem S. R. o wysokość składek na ubezpieczenie społeczne, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2015 r., skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 września 2012 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 w części dotyczącej podstawy wymiaru składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za miesiące, w których wysokość wynagrodzenia zainteresowanego S. R. nie przekraczała kwoty przeciętnego wynagrodzenia i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego,

2. oddala skargę kasacyjną w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 13 września 2012 r. oddalił apelację płatnika składek Przedsiębiorstwa [...] od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 30 maja 2011 r. oddalającego odwołanie płatnika składek od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 lipca 2010 r. ustalającej, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe zainteresowanego S. R. z tytułu zatrudnienia u płatnika w okresach: wrzesień - grudzień 2007 r., styczeń - grudzień 2008 r., styczeń - marzec 2009 r. oraz maj - listopad 2009 r. stanowi kwota przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

W sprawie tej ustalono, że zainteresowany, zatrudniony przez płatnika składek, w spornych okresach wykonywał pracę w Belgii i we Francji, jako pracownik delegowany w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a obowiązującego wówczas rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U.U.E.L.1971.149.2 Dz.U.U.E-sp.05-1-35), co zostało potwierdzone przez organ rentowy w zaświadczeniach E - 101 określających ustawodawstwo właściwe w rozumieniu rozporządzenia nr 1408/71 i rozporządzenia nr 574/72 z dnia 21 marca 1971 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71.

Spór w sprawie sprowadzał się do wyjaśnienia, czy zainteresowany - jak twierdził w odwołaniu od zaskarżonej decyzji płatnik składek - został delegowany do pracy na terenie Belgii i Francji zgodnie z przepisami Kodeksu pracy dotyczącymi podróży służbowych i oprócz wynagrodzenia otrzymywał także przewidziane w odrębnych przepisach diety, czy też zgodnie ze stanowiskiem organu rentowego, zainteresowany wykonywał pracę na terenie Belgii i Francji stale, w związku z czym art. 77⁵ k.p. nie miał zastosowania. Wyjaśnienie tej kwestii przekładało się na ustalenie wysokości składek na ubezpieczenie społeczne od spornej podstawy ich wymiaru.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego, że podstawę składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanego powinna stanowić kwota nie niższa niż kwota prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, o której mowa w art. 19 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm., zwanej dalej ustawą systemową) oraz w § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm., zwanego dalej rozporządzeniem). Organ rentowy prawidłowo ustalił, że zainteresowany świadczył pracę na rzecz płatnika na terenie Belgii i Francji w sposób stały, gdyż w tych krajach znajdowały się jego miejsca pracy. Zainteresowany nie był zatem delegowanym przez pracodawcę do dokonania określonych czynności ani zadań poza stałe miejsca pracy, a tym samym jego pobyt w Belgii i Francji nie nosił cech podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ k.p., dlatego wydawanie przez pracodawcę - płatnika polecenia wyjazdu służbowego nie miało istotnego znaczenia ani uzasadnienia.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację płatnika składek, uznając, że brak odniesienia się przez Sąd pierwszej instancji do instytucji zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym (formularz E - 101), pozostawało bez wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia, jak również na możliwość jego kontroli przez Sąd odwoławczy. Sąd ten podkreślił, że poświadczenie ustawodawstwa właściwego (formularz E - 101), uznawane za decyzję deklaratywną, posiada moc wiążącą - również dla sądu rozstrzygającego, czy pracownik wykonywał pracę za granicą w ramach oddelegowania, czy też w ramach podróży służbowej. Wydanie, jak również odmowa wydania poświadczenia ustawodawstwa właściwego stanowią rozstrzygnięcie o objęciu, względnie o odmowie objęcia pracownika polskim systemem ubezpieczeń społecznych. W takiej sytuacji ZUS wypowiada się władczo co do objęcia danych osób polskim systemem ubezpieczeń społecznych. Tego rodzaju zaświadczenie nie jest „zwykłym” zaświadczeniem, ale decyzją deklaratywną wydaną na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy systemowej, zgodnie z którym - organ rentowy wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności przebiegu ubezpieczeń społecznych. Dopóki zatem w

obrocie prawnym funkcjonuje, będące ostateczną decyzją organu rentowego, poświadczenie o stosowaniu polskich przepisów prawnych do pracowników zatrudnionych za granicą, dopóty sąd rozpoznający sprawę odnoszącą się tego ubezpieczenia jest związany tą decyzją. Oznacza to, że niezależnie od tego, czy pracownik płatnika składek miał w tym okresie status pracownika „wysłanego”, czy też taka kwalifikacja jego statusu była błędna - bez uchylenia, zmiany bądź unieważnienia decyzji o podleganiu przez niego polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych nie jest możliwe stwierdzenie, że składki na ubezpieczenie społeczne zainteresowanego zostały opłacone nienależnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011 r., I UK 403/10, OSNP 2012 nr 13 -14, poz. 178). Stanowisko to potwierdza ETS, który w orzeczeniu z dnia 10 lutego 2000 r. wydanym w sprawie C – 202/97 (Fitzwilliam Executive Search Ltd przeciwko Bestuur van het Landelijk Instituut Sociale Verzekeringen), potwierdził, że jeżeli zaświadczenie o ustawodawstwie właściwym nie zostało cofnięte albo uznane za nieważne, instytucja zarządzająca ubezpieczeniami społecznym w kraju, do którego dany pracownik został oddelegowany musi uwzględnić fakt, że ten pracownik przynależy już do systemu ubezpieczeń społecznych kraju, z którego został czasowo oddelegowany. Oznacza to, że instytucje danego państwa członkowskiego są związane danymi zawartymi w formularzu E - 101, dopóki formularz ten nie zostanie wyeliminowany z obrotu prawnego przez właściwy organ państwa wysyłającego.

W stosunku do zainteresowanego organ rentowy wydał zaświadczenie dotyczące ustawodawstwa właściwego (poświadczył formularz E - 101) w spornych okresach, co przesądza, że Sąd Apelacyjny jest związany tą decyzją i nie może kontrolować jej prawidłowości. Niezależnie zatem od tego, czy kwalifikacja statusu zainteresowanego jako pracownika oddelegowanego była błędna - bez uchylenia, zmiany bądź unieważnienia decyzji o podleganiu ustawodawstwu właściwemu, jest ona dla Sądu wiążąca, a w konsekwencji nie jest możliwe ustalanie, czy zainteresowany wykonywał pracę za granicą w ramach podróży służbowej.

Nie powinno budzić też wątpliwości, że potwierdzenie okoliczności wykonywania pracy za granicą na podstawie czasowego oddelegowania wyklucza możliwość zakwalifikowania tej sytuacji jako podróży służbowej. Wobec wiążącego

ustalenia, że w stanie faktycznym sprawy zainteresowany pracownik był stale zatrudniony za granicą u polskiego pracodawcy i nie odbywał zagranicznych podróży służbowych, Sąd Apelacyjny przyjął, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe - w myśl § 1 i § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia - stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy z wyłączeniem części wynagrodzenia w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z tym zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy systemowej. Skoro wypłacone przez pracodawcę świadczenia, zakwalifikowane jako diety z tytułu podróży służbowej, nie przysługiwały zainteresowanemu pracownikowi, ponieważ nie odbywał podróży służbowej, to nie było podstaw do wyłączenia tych wypłat z oskładkowania na mocy § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia, ale podlegały one oskładkowaniu jako przychód z tytułu zatrudnienia według zasad z § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia.

W skardze kasacyjnej płatnik składek zarzucił naruszenie przepisów postępowania: 1/ art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutów naruszenia art. 77⁵ § 1 k.p. w związku z art. 29 § 1 pkt 2 k.p. w zakresie odmowy uznania wyjazdów pracowniczych zainteresowanego, jako wykonywanych w ramach podróży służbowej ze względu na wydanie przez organ rentowy deklaratywnej decyzji (formularza E-101), 2/ art. 217 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 278 k.p.c. przez niezasadne zaakceptowanie postanowień Sądu pierwszej instancji w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych skarżącego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z protokołów Państwowej Inspekcji Pracy oraz z przesłuchania inspektorów PIP na okoliczność przestrzegania przez skarżącego przepisów prawa pracy, a w szczególności prawidłowego stosowania instytucji wyjazdu służbowego oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w przedmiocie ustalenia kwoty różnicy

między sumą należnych składek a kwotą odprowadzoną przez skarżącego na dzień wydania zaskarżonej decyzji, 3/ art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nieodniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu naruszenia art. 77⁵ § 1 k.p. w związku z art. 29 § 1 pkt 2 k.p., a jedynie wskazanie, że normy te nie mają w sprawie zastosowania wobec wydania przez organ rentowy poświadczenia ustawodawstwa właściwego. W skardze zarzucono też naruszenie prawa materialnego, to jest: 1/ art. 77⁵ § 1 k.p. przez jego niezastosowanie wskutek nieprawidłowej wykładni, a w szczególności przez: - przyjęcie, że wydanie poświadczenia formularza E - 101 przez organ rentowy wyłącza możliwość zastosowania instytucji wyjazdu służbowego, podczas gdy przesłanki podróży służbowej nie pozostają w sprzeczności z poświadczeniem ustawodawstwa właściwego w formie deklaratywnej decyzji organu rentowego, - dokonywanie oceny wyjazdu pracowniczego zainteresowanego bez odniesienia się do charakteru i zakresu działalności podejmowanej przez skarżącego i jego potrzeb w zakresie dysponowania zasobem pracowniczym w ramach polecenia wyjazdu służbowego, - przyjęcie, że podróż służbowa powinna charakteryzować się incydentalnością, podczas gdy taka wykładnia nie znajduje oparcia w treści art. 77⁵ § 1 k.p., zarówno przy zastosowaniu wykładni językowej, jak i celowościowej, 2/ art. 60 w związku z art. 60 § 1 i 2 k.c. przez wyłożenie w sposób sprzeczny z tymi przepisami treści zawieranych przez skarżącego z zainteresowanym umów o pracę w zakresie ustalonego miejsca wykonywania pracy, 3/ § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia jako konsekwencji nieprawidłowych wniosków wyprowadzanych z faktu związania sądu ostatecznymi decyzjami ZUS (poświadczeniem na formularzu E-101).

Zdaniem skarżącego, w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, dotyczące: 1/ możliwości stosowania przez pracodawcę polecenia wyjazdu służbowego na podstawie przepisów kodeksu pracy z jednoczesnym przejściowym wysłaniem pracownika do pracy na obszar innego państwa w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 1408/71 i wydaniem deklaratywnej decyzji, poświadczającej ustawodawstwo właściwe (formularzu E-101), 2/ wzajemnej relacji pojęcia stałego miejsca pracy z art. 77⁵ k.p. oraz miejsca wykonywania pracy, o którym stanowi art. 29 § 1 k.p., jako swoistych „punktów odniesienia” dla prawnej

oceny wyjazdu pracowniczego w celu wykonania konkretnego zadania na polecenie pracodawcy.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm prawem przewidzianych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Polski pracownik oddelegowany przez polskiego pracodawcę do pracy za granicą podlega polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych, w którym ma siedzibę pracodawca prowadzący istotną część działalności gospodarczej w Polsce albo porządkowi prawnemu świadczenia pracy w innym kraju Unii Europejskiej, jeżeli polski pracodawca nie prowadzi w istotnym stopniu działalności gospodarczej w Polsce (*lex loci laboris*). Oznacza to, że obywatela polskiego zatrudnionego na podstawie stosunku pracy w Polsce lub w innym kraju UE nie można w żadnym razie pozbawić ochrony właściwego krajowego bądź obcego porządku zabezpieczenia społecznego.

W rozpoznanej sprawie ustalono, że skarżący płatnik składek „na terenie Polski w ogóle nie zatrudnia pracowników produkcyjnych w Polsce, a w takim charakterze byli zatrudnieni byli zainteresowani”, którzy „wykonywali prace tylko za granicą tj. w Belgii i Francji”. W konsekwencji istotnie kontrowersyjne było objęcie ich ubezpieczeniem społecznym w Polsce poświadczanym na formularzach E 101, co prowadziło do ustalenia podstawy wymiaru, od której zależy wymiar składek wyliczonych zgodnie z polskimi przepisami ubezpieczeń społecznych, zważywszy że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, pracownik wykonujący pracę w innym kraju Unii Europejskiej na rzecz pracodawcy polskiego, który w Polsce nie prowadzi znaczącej (w rozmiarze co najmniej 25%) działalności gospodarczej, innej niż związana z zarządzaniem wewnętrznym na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę podlega ustawodawstwu państwa, na którego terenie wykonuje pracę zgodnie z zasadą *lex loci laboris* (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2014 r., II UK 565/13, dotychczas

niepublikowany). Ponadto istotną przesłanką pozostania w polskim systemie ubezpieczeń społecznych pracownika oddelegowanego do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest podleganie przez oddelegowanego bezpośrednio przez podjęciem takiego zatrudnienia za granicą ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę pracodawca. Wydając zaskarżoną decyzję polski organ ubezpieczeń społecznych uznał, że skarżący pracodawca i płatnik składek prowadzi istotną część działalności gospodarczej w Polsce, a zainteresowani pracownicy podlegali polskiemu ustawodawstwu ubezpieczeń społecznych bezpośrednio przed oddelegowaniem do pracy w Belgii lub Francji. W każdym razie w tych zakresach organ ten jest związany wydanym poświadczeniem podlegania zainteresowanych pracowników polskiemu porządkowi prawa ubezpieczeń społecznych (art. 110 k.p.a.), a bez uchylecia, zmiany lub nieważnienia tego poświadczenia, będącego decyzją o podleganiu polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych, wykluczone jest przyjęcie, że praca za granicą była świadczona według porządku prawnego innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej (por. wyrok Sądu najwyższego z dnia 19 maja 2011 r., I UK 403/10, OSNP 2012 nr 13-14, poz. 178).

Powyższe oznacza, że skarżący mógłby podważyć polski tytuł oraz ustalenie podstawy wymiaru i wysokości składek według polskiego systemu ubezpieczeń społecznych, gdyby wykazał, że zgłosił zainteresowanych pracowników do obowiązkowego pracowniczego ubezpieczenia społecznego w innych krajach świadczenia pracy Unii Europejskiej oraz z tego innego („obcego”) unijnego tytułu zatrudnienia oraz ubezpieczenia opłacił należne składki na ubezpieczenia społeczne. Istotne jest to, że obciążenia składkowe z tytułu zatrudnienia na podstawie polskiego porządku prawa pracy i ubezpieczeń społecznych są z reguły ewidentnie niższe niż w krajach zachodnich Unii Europejskiej, w tym w krajach zatrudnienia zainteresowanych, tj. w Belgii lub we Francji, dlatego polscy pracodawcy z reguły są zainteresowani pozostawianiem oddelegowanych pracowników w polskim systemie ubezpieczeń społecznych.

Ponadto skarżący płatnik takich potencjalnie istotnych argumentów nie podnosił, a jedynie zmierzał do ograniczenia podstawy wymiaru składek należnych według polskiego systemu ubezpieczeń społecznych, od których zależy ich wymiar,

przez wyłączenie z tej podstawy należności z tytułu rzekomego odbywania podróży służbowych do stałych przecież miejsc wykonywania pracy na terenie Belgii lub Francji zainteresowanych pracowników. Tymczasem zainteresowani świadczyli prace wyłącznie na terenie wymienionych krajów Unii Europejskiej i z tego tytułu potencjalnie mogli być w tych państwach zgłoszeni do ubezpieczenia społecznego, z wysoce prawdopodobnym obowiązkiem odprowadzenia wyższych składek na „obce” pracownicze zabezpieczenie społeczne. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że taki pracownik (oddelegowany do wykonywania stałego zatrudnienia za granicą) nie przebywa w podróży służbowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., II UK 204/13, OSNP 2014 nr 8, poz. 121). Wszystko to oznaczało, że skarżący płatnik składek wskutek objęcia zainteresowanych polskimi ubezpieczeniami społecznymi nie tylko nie poniósł żadnej szkody, ale mógł osiągnąć korzyść wynikająca z ustalenia podstawy wymiaru i składek według korzystniejszego krajowego (polskiego) porządku prawnego, zamiast według ustawodawstwa *lex loci laboris*.

Według miarodajnych ustaleń w sprawie zainteresowani pracownicy wykonywali na rzecz skarżącego wyłącznie zatrudnienie za granicą i „tylko w jednej miejscowości”, w której skarżący ówczasie realizował zadanie inwestycyjne (budowę) oraz nie wykonywali pracy w Polsce, która nawet nie była im proponowana. Takie okoliczności wykluczały możliwość zakwalifikowania opisanego „stałego” zatrudnienia za granicą jako wykonywanego w ramach odbywania permanentnej podróży służbowej, która w rozumieniu prawa wymaga wykonywania pracy w innym miejscu pracy niż siedziba pracodawcy lub stałe miejsce zatrudnienia (art. 77⁵ k.p.). Nie do przyjęcia jest stanowisko skarżącego, że o miejscu wykonywania pracy decyduje wola stron, bo strony stosunku pracy nie mają prawnych możliwości skutecznego nazwania (kwalifikacji) stałych miejsc świadczenia pracy za granicą jako zatrudnienia w Polsce. Takiej zaproponowanej przez skarżącego nieracjonalnej wykładni sprzeciwiają się właściwości (natura) stałych miejsc zatrudnienia na kolejnych budowach zagranicznych w Belgii lub we Francji (art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p.), a odmienne uzgodnienia stron zmierzają do ewidentnego obejścia polskiego prawa pracy lub prawa ubezpieczeń społecznych.

W ujawnionych wyżej okolicznościach sprawy objęcie zainteresowanego pracownika właściwym polskim systemem ubezpieczeń społecznych, poświadczane formularzami E 101, pozwalało wyłącznie na odliczenie z podstawy wymiaru składek na krajowe (polskie) ubezpieczenie społeczne przychodów z tytułu zatrudnienia w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej (Belgii lub Francji) z wyłączeniem jedynie części wynagrodzenia w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju pracownikom, z zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o której mowa w art. 19 ust. 1 ustawy systemowej (§ 1 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r.). W tym zakresie skarżący nie wykazał, tj. precyzyjnie nie wyliczył, aby proponowana przez niego metoda (metoda) wyliczenia wymiaru miesięcznych składek na krajowe ubezpieczenia społeczne w porównaniu do metody, którą miał stosować organ rentowy, który zresztą nie wydał w sprawie decyzji „wymiarowej”, dawała rozbieżne wyniki i w jakiej konkretnie wysokości w odniesieniu do konkretnego wymiaru składek należnych od zainteresowanego S. R., bo tylko w części dotyczącej niego skarga kasacyjna okazała się dopuszczalna ze względu na wymaganą wartość kasacyjnego zaskarżenia i została poddana merytorycznemu osądowi kasacyjnemu. W wymienionym zakresie Sąd Najwyższy nie miał obowiązku ani procesowych możliwości domyślenia się lub zastępowania skarżącego w precyzyjnym wykazaniu i uzasadnieniu błędnej metodologii ani potencjalnie zawyżonego matematycznego rachunku zastosowania § 1 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r. Konkretnie rzecz ujmując, kasacyjny zarzut braku udowodnienia przez organ rentowy, że „zaskarżone decyzje prawidłowo określają podstawę wymiaru składek, ani nie określił wymiaru należnych składek, aby decyzje były możliwe do wykonania” nie poddawał się weryfikacji w postępowaniu kasacyjnym, skoro skarżący nie przedstawił własnych konkretnych wyliczeń zarzucanego naruszenia wymienionego przepisu w/w rozporządzenia jako rzekomej „konsekwencji nieprawidłowych wniosków wyciąganych z faktu związania Sądu Apelacyjnego ostatecznymi decyzjami ZUS poświadczania formularza e-101”.

Mając jednak na uwadze urzędową znajomość tego, że w analogicznych sprawach Sąd Najwyższy uwzględniał podobne skargi kasacyjne ze względu na

brak stwierdzenia w podstawie faktycznej zaskarżanych wyroków, „czy wypłacone zainteresowanemu wynagrodzenie w każdym miesiącu pracy za granicą było wyższe niż przeciętne”, co ma istotne znaczenie dla osądu prawidłowości zastosowanego przez ZUS mechanizmu podstawy wymiaru składek (por. wyroki z: 2 października 2013 r., II UK 78/13, OSNP 2014 nr 8, poz. 120, 14 listopada 2013 r., II UK 204/13 lub 2 grudnia 2014 r., II UK 203/13, oba dotychczas niepublikowane, w których Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że niedopuszczalne jest określenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracownika zatrudnionego za granicą u polskiego pracodawcy jako kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 16 § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 r., jeżeli faktycznie wypłacone mu wynagrodzenie było niższe od tej kwoty, co oznacza, że ZUS nie może podwyższać podstawy wymiaru składek pracownika delegowanego do kwoty przeciętnego wynagrodzenia, jeżeli było ono niższe od wynagrodzenia faktycznie uzyskanego w poszczególnych miesiącach), skład orzekający poddany ustrojowemu obowiązkowi Sądu Najwyższego zapewnienia w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych przez rozpoznawanie skarg kasacyjnych (art. 1 pkt 1a ustawy o Sądzie Najwyższym) - orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.).